

สรุปผลการวิจัย อภิปรายและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการฝึกแอโรบิคดำนซ์ที่มีต่อความสามารถในการร่ายรำเบื้องต้นของเด็กปัญญาอ่อน ตามแผนการสอนกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

วิธีดำเนินการวิจัย

1. เลือกตัวอย่างประชากร โดยการเลือกแบบเจาะจง เป็นเด็กปัญญาอ่อน ที่มีระดับสติปัญญา (I.Q.) 50-70 มีอายุระหว่าง 8-15 ปี จากมูลนิธิสถาบันแสงสว่าง จำนวน 20 คน
2. สร้างเครื่องมือในการวิจัย มี 3 อย่าง คือ แบบประเมินผลความสามารถในการร่ายรำเบื้องต้น แผนการฝึกแอโรบิคดำนซ์ และแบบการสอนการร่ายรำเบื้องต้น ตามแผนการสอนนาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
3. ดำเนินการวิจัย โดยผู้วิจัยใช้แบบประเมินผลความสามารถในการร่ายรำเบื้องต้นของตัวอย่างประชากรและเรียงลำดับคะแนนจากมากไปหาน้อย เพื่อแบ่งตัวอย่างประชากรออกเป็น 2 กลุ่ม โดยให้ลำดับเลขคี่เป็นกลุ่มควบคุม และลำดับเลขคู่เป็นกลุ่มทดลอง
4. ให้กลุ่มทดลองฝึกแอโรบิคดำนซ์ โดยใช้แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สัปดาห์ละ 4 ครั้ง ๆ ละ 20 นาที เป็นเวลา 4 สัปดาห์ติดต่อกัน แล้วให้ทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองเรียนการร่ายรำเบื้องต้นในสัปดาห์ต่อมาติดต่อกัน 6 ครั้ง โดยหยุดวันเสาร์ และวันอาทิตย์ ครั้งที่ 6 เป็นการทบทวนสิ่งที่เรียนมาแล้วทั้งหมด แล้วจึงใช้แบบประเมินความสามารถในการร่ายรำเบื้องต้นฉบับเดิม สังเกตและให้คะแนนความสามารถในการร่ายรำเบื้องต้น หลังการทดลอง ทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองในวันถัดมา
5. นำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการร่ายรำเบื้องต้นระหว่างกลุ่มควบคุม กับกลุ่มทดลอง โดย

ใช้ค่า "ที" (t-test) และหาค่าร้อยละของการถ่ายโยงการเรียนรู้ของการฝึกแอโรบิคแดนซ์กับการร่ำรำเบื้องต้น

สรุปผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการร่ำรำเบื้องต้นของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองหลังการทดลองมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุม
2. ค่าร้อยละของการถ่ายโยงการเรียนรู้ของการฝึกแอโรบิคแดนซ์ที่มีต่อความสามารถในการร่ำรำเบื้องต้น คือ 16.93 นั่นคือ เด็กปัญญาอ่อนที่ได้รับการฝึกแอโรบิคแดนซ์ก่อนเรียนการร่ำรำเบื้องต้น มีความสามารถในการร่ำรำเบื้องต้นสูงกว่าเด็กปัญญาอ่อนที่เรียนการร่ำรำเบื้องต้นอย่างเดียว

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัยพบว่า ผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการร่ำรำเบื้องต้นของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง หลังการทดลอง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุม ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการฝึกแอโรบิคแดนซ์ก่อนการเรียนการร่ำรำเบื้องต้น ได้รับการกระตุ้นให้เกิดความพร้อมทางร่างกาย และการเคลื่อนไหวที่แตกต่างไปจากการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวัน โดยที่ผู้วิจัยตั้งใจสร้างแบบฝึกแอโรบิคแดนซ์ครั้งนี้เพื่อกระตุ้นให้เด็กปัญญาอ่อนที่ได้รับการฝึกหัดมีความพร้อมในการร่ำรำเบื้องต้น ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ บรูเนอร์ (Bruner, 1978) ที่ว่าความพร้อมเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้เด็กเร็วขึ้นได้ ถ้าครูสามารถช่วยจัดประสบการณ์ เพื่อให้เด็กเกิดความพร้อม โดยไม่ต้องรอให้เด็กพร้อมตามธรรมชาติ นอกจากนี้แอโรบิคแดนซ์ยังเป็นการฝึกทักษะที่สอดคล้องกับลักษณะการเรียนรู้ของเด็กปัญญาอ่อน ซึ่ง ชูชีพ อ่อนโตกสูง (2527) ได้กล่าวถึงลักษณะของเด็กปัญญาอ่อนว่า เด็กปัญญาอ่อนขาดความสามารถในการจำระยะสั้น แต่ความจำในระยะยาวไม่ผิดปกติ และ คาร์ณี ธานี (2533) ใช้เทคนิคการสอนเพื่อช่วยให้เกิดความจำระยะยาว คือ การสอนซ้ำ ๆ สอนเพียงทักษะเดียวในช่วงระยะเวลาหนึ่งในขั้นตอนที่แยกย่อย โดยให้เด็กกระทำด้วยตนเอง การฝึกแอโรบิคแดนซ์เป็นการฝึกให้เด็กทำท่าทางที่แยกย่อยมาจากท่าการร่ำรำเบื้องต้น และเป็นท่าง่าย ๆ ซ้ำ ๆ กัน ฝึกซ้ำ ๆ กันครั้งละ 10 ทน และฝึกทั้งหมด

4 ครั้ง เพราะฉะนั้นในแต่ละท่าทางที่ต้องการให้เด็กฝึก เด็กจะได้ฝึกถึง 40 ครั้ง เป็นอย่างน้อย จึงทำให้เกิดความจำระยะยาวขึ้น เนื่องจากการฝึกแอโรบิคดานซ์นั้น มีดนตรีประกอบจังหวะ ช่วยให้เกิดความสนุกสนาน ไม่รู้สึกเบื่อหน่าย และทำให้เคลื่อนไหวร่างกายตามจังหวะดนตรีได้อย่างเป็นอัตโนมัติ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ เวินเนอร์ (Wenner, 1976) ที่เห็นว่า แอโรบิคดานซ์ช่วยทำให้สามารถเคลื่อนไหวร่างกายไปตามจังหวะดนตรีได้ นอกจากนี้ นุตวิกรมหาญ (2533) ยังให้ข้อสังเกตว่า การฝึกแอโรบิคดานซ์ ทำให้มีสมาธิเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนแก่เด็กปัญญาอ่อนที่ อมรากุล อินโอชานนท์ (2529) เห็นว่าการที่เด็กปัญญาอ่อนเรียนรู้ได้น้อยนั้น เหตุผลสำคัญประการหนึ่ง คือ มีสมาธิและความสนใจสั้น ถ้าสามารถยืดสมาธิความสนใจให้ยาวนานขึ้น เด็กก็สามารถเรียนรู้ได้ดีขึ้นด้วย ดังนั้น เมื่อกลุ่มทดลองได้รับการฝึกแอโรบิคดานซ์แล้ว จึงเรียนการรำรำเบื้องต้น จึงมีคะแนนความสามารถในการรำรำเบื้องต้นโดยเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่มีได้รับการฝึกก่อนเรียนการรำรำเบื้องต้น

2. ค่าร้อยละของการถ่ายโยงการเรียนรู้ของการฝึกแอโรบิคดานซ์ ที่มีต่อความสามารถในการรำรำเบื้องต้นมีน้อย (16.93) อาจเนื่องมาจากความจำกัดของเวลาที่ใช้ในการฝึกแอโรบิคดานซ์ แต่ละแบบฝึกจะฝึกซ้ำ 4 ครั้ง ๆ ละ 20 นาทีติดต่อกัน อาจยังไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดความจำระยะยาวกับเด็กปัญญาอ่อนในทักษะที่ยากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการฝึกความสัมพันธ์ระหว่างตากับร่างกาย ความสัมพันธ์ระหว่างแขน และขา และความสัมพันธ์ระหว่างด้านซ้ายและด้านขวาของร่างกาย ซึ่งสมาคมบุคคลปัญญาอ่อนแห่งประเทศไทย (Japan League for Mentally Retarded, 1989) ได้กล่าวถึงความบกพร่องของเด็กปัญญาอ่อนในด้านการเคลื่อนไหวว่า มีความบกพร่องในความสัมพันธ์กันระหว่างตากับร่างกาย ความสัมพันธ์กันระหว่างแขนกับขา และความบกพร่องในความสัมพันธ์กันระหว่างการทำงานของร่างกายด้านซ้ายกับด้านขวา เมื่อทักษะการเคลื่อนไหวยังไม่พัฒนาเต็มที่ ทำให้การถ่ายโยงการเรียนรู้ของการฝึกแอโรบิคดานซ์ต่อความสามารถในการรำรำเบื้องต้นเกิดขึ้นน้อย (ร้อยละ 16.93) ซึ่งเป็นไปตามหลักการถ่ายโยงการเรียนรู้ (อบรม สนิทบาล, 2521) ที่ว่า ปริมาณการฝึกนั้นมีผลต่อปริมาณการถ่ายโยงการเรียนรู้

3. จากผลการวิจัยนี้ ผู้วิจัยเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กปัญญาอ่อนที่มีระดับสติปัญญา 50-70 เพื่อให้สามารถเรียนร่วมกับเด็กปกติในบางวิชานั้น ครูผู้สอนควรสร้างแบบฝึกและฝึกเพื่อเตรียมความพร้อมในทักษะนั้น ๆ ให้เด็กปัญญาอ่อนเสียก่อน แล้วจึงส่งเด็กให้ไปเรียนร่วมกับเด็กปกติในวิชาที่สามารถเรียนร่วมได้ เพื่อให้เด็กได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพของ

เขาเอง และมีความรู้สึกที่ตนเองประสบความสำเร็จในการเรียน อันจะเป็นสิ่งที่ช่วยให้เด็ก ัญญาอ่อนปรับตัวเข้ากับเด็กปกติได้ และมีบุคลิกภาพดีขึ้น เนื่องจากมีความเชื่อมั่นในตนเอง

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. จากค่าทดสอบความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการร่ำรำเบื้องต้น ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ซึ่งปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองมีคะแนนสูงกว่า กลุ่มควบคุม ดังนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการจัดกิจกรรมแอโรบิคแดนซ์ เพื่อเตรียมความพร้อมให้ แก่เด็กัญญาอ่อนก่อนการเรียนการร่ำรำเบื้องต้น โดยพิจารณาถึงความบกพร่องในการเคลื่อนไหว และลักษณะในการเรียนรู้ของเด็กัญญาอ่อนในแต่ละระดับสติปัญญา (I.Q.) เป็นสำคัญ
2. การจัดกิจกรรมแอโรบิคแดนซ์นั้น แต่ละแบบฝึกควรมีเวลาในการฝึกให้เพียงพอ ที่จะพัฒนาทักษะที่ต้องการฝึกอย่างเต็มที่ ก่อนจะฝึกทักษะอื่น ๆ ต่อไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการทำวิจัยในเรื่องการพัฒนากการเคลื่อนไหวของเด็กัญญาอ่อนด้วยการ ฝึกแอโรบิคแดนซ์ในการเรียนทักษะอื่น ๆ ด้วย
2. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบหรือพัฒนาวิธีการจัดการเรียนการสอน เพื่อ เตรียมความพร้อมให้เด็กัญญาอ่อน ที่มีระดับสติปัญญา 50-70 เรียนร่วมกับเด็กปกติในวิชาที่ สามารถเรียนร่วมได้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย